

Sobota 9. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na sobotu 9. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú: Ježišov
pohľad; pohľad iných; za
hranicami zdanlivosti.

08.06.2024

POHLAD OČÍ iného človeka môže v
človeku vyvolať najrôznejšie pocity a
myšlienky. Keď sme trochu sklúčení a
zrazu objavíme usmievavé oči, ktoré
nám prejavujú dôveru, ľahko sa
cítíme osviežení. Na druhej strane
apatický alebo prísny pohľad môže

ochladiť vzťah a vytvoriť v druhej osobe malú nádej. Nedostatku lásky často predchádzajú ľahostajné alebo stratené oči. Preto je podnetné rozjímať o Kristovom pohľade, ktorý nám zasa odhaľuje pohľad Boha Otca. To, aký vzťah s ním nadviažeme, bude do veľkej miery závisieť od citu a presvedčenia, ktoré v nás tento Boží pohľad prebudí.

V evanjeliu je scéna, ktorá odhaľuje charakteristickú črtu Ježišovho pohľadu (porov. Mk 12, 38-44). Pán stojí pred miestom, kde sa zbierala chrámová almužna, a pozerá na zástupy ľudí, ktorí prechádzajú okolo. Je to veľmi ľudské gesto zo strany Ježiša; kto sa niekedy nepobavil tým, že sa pozeral na ľudí, ktorí kráčali pred ním, a nesnažil sa predstaviť si ich život? Ale na rozdiel od nás, ktorí často nedokážeme prekročiť vonkajší vzhľad ľudí, Kristov pohľad je nežne zameraný na srdce. A potom, čo mnohí bohatí

Ľudia hodili svoj prebytok ako obeť,
Ježišov pohľad upúta gesto
chudobnej vdovy, ktorá vo svojej
biede rozdala všetko, čo mala.

„Nevidel si záblesk v Ježišových
očiach, keď chudobná vdova nechala
v chráme svoju malú almužnu? —
Daj mu aj ty, čo môžeš; zásluha nie je
v tom, či je to málo, alebo veľa, ale v
úmysle, s akým to dávaš“^[1]. Ak máme
dojem, že nás Boh kontroluje a že si
zvlášť všíma naše chyby, je logické, že
naše jednanie s ním je preniknuté
strachom. Ak naopak objavíme jeho
milosrdný pohľad, ktorý pozná
najhlbšie úmysly nášho srdca, naplní
nás jeho radosť a pokoj.

PREDTÝM, ako sa Ježiš zameral na
obeť vdovy, povedal zákonníkom
niekoľko veľmi ostrých slov. Za ich
povešťou mužov viery sa často

skrývala márnivosť, že chcú byť obdivovaní okolím. Preto nosili dlhé rúcha, vyberali si hlavné miesta v synagógach a tešili sa, keď ich na uliciach pozdravovali mnohí okoloidúci (porov. Mk 12, 38-40). Toto je duchovná svetskosť: keď sa to najposvätniešie, služba Bohu, stáva niečím povrchným, kde sa hľadá len potešenie iných.

Aj my sa môžeme stať závislými od pohľadov ľudí okolo nás. V zbožnom prostredí sa pýcha bude snažiť poškvrniť naše vzťahy s Bohom márnivosťou, keď sa chceme tešiť dobrej povesti. Na druhej strane, ak je naše prostredie viere nepriateľskejšie, bude sa nás snažiť napadnúť hanbou alebo strachom, že sa odhalí nejaké gesto zbožnosti. Samozrejme, mať istú citlivosť na pohľady druhých je dobrá vec, pretože to znamená, že vieme svoje správanie obozretne prispôbiť miestu a ľuďom okolo nás. Zároveň je

však logické, aby sme týmto pohľadom pripisovali váhu, ktorú si zaslúžia, aby nás neokrádali o našu vnútornú slobodu.

Cítiť Ježišov pohľad po celý deň, žiť v zdravej Božej prítomnosti, obnovuje našu slobodu. Vieme si predstaviť, že niektorí zle zmýšľali o chudobnej vdove, ktorá bola schopná ponúknuť Bohu len niekoľko mincí. Alebo možno kvôli svojmu vzhľadu zostala pre prítomných úplne nepovšimnutá. Z pohľadu ženy by možno bolo rozumnejšie nedarovať nič, aby sa nemusela hanbiť, keby sa niekomu podarilo spočítať sumu, ktorú zložila. Ale táto vdova, ktorá mala srdce upriamené na Pána, sa nedala ovplyvniť tým, čo by povedali alebo si mysleli ostatní: „Nič jej nezostalo, ale všetko nachádza v Bohu. Nebojí sa, že stratí aj to málo, čo má, pretože má dôveru v Božie všetko“^[2].

NA KONCI tohto úryvku Ježiš zvolá svojich apoštolov a s radosťou im povie, čo práve spozoroval. Pravdepodobne chcel nielen pochváliť správanie vdovy a vyviesť ju z anonymity, ale aj naučiť svojich učeníkov pozeráť sa na druhých tak, ako ich vidí Boh, z pohľadu lásky. Na našej ceste byť ľuďmi kontemplatívneho života uprostred ulice, obklopení množstvom ľudí, „sa učíme pozeráť na druhých nielen vlastnými očami, ale Božím pohľadom, ktorý je pohľadom Ježiša Krista. Pohľadom, ktorý vychádza zo srdca a nezostáva na povrchu; presahuje zjav a darí sa mu vnímať najhlbšie nádeje druhého: nádeje na vypočutie, na slobodnú pozornosť; jedným slovom: na lásku“^[3].

Aby sme pochopili konanie vdovy, bolo potrebné aspoň súcitne pochopiť jej okolnosti a motivácie: možno vedieť, že bola chudobná a stratila manžela, a nahliadnuť, do

akej miery bol Boh základom jej života. Príliš rýchly úsudok zvyčajne neberie do úvahy všetky prvky, ktoré vysvetľujú konanie iného človeka. V mnohých prípadoch sa za spôsobom bytia alebo určitou reakciou skrýva príbeh, ktorý nepoznáme. „Niekedy sa za určitým charakterom skrýva utrpenie, ktoré možno vysvetľuje tento spôsob bytia alebo konania. Boh pozná každého z nás do hĺbky, dokonca aj trpiace časti, a na všetkých sa pozerá s nehou. Učme sa od Pána pozeráť sa týmto spôsobom, chápať každého (...), vžiť sa na miesto toho druhého“^[4].

Mnohé gestá láskavosti, ktoré sú zdanlivo jednoduché alebo nevýrazné, si môžu vyžadovať veľké úsilie zo strany tých, ktorí ich vykonávajú. Len jednoduché a súcitné srdce, ktoré sa zvyčajne snaží vyzdvihnúť to pozitívne v druhých, dokáže v malých detailoch vidieť tie skryté záblesky lásky. „Obráť k nám

tie tvoje milosrdné oči“, modlíme sa
zbožne k našej Matke. Môžeme ju
prosiť, aby aj náš pohľad bol
naplnený Božím milosrdenstvom a
múdrostou.

[1] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 829.

[2] František, *Anjel Pána*, 7-XI-2021.

[3] Benedikt XVI, *Anjel Pána*, 4-
XI-2012.

[4] Fernando Ocáriz, *Pastiersky list*,
16-II-2023.
